
Gamle Puk

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Gamle Puk

4

Gamle Puk

Gamle Puk

Gamle Puk

Af Kaj Munk

Nat.d.12.12.37[1]

NU begynder Gravjagterne. I Dag skal vi have en Historie om gamle Puk.

Hvem er gamle Puk? Oh, det er en Kriger, mere frygtet af Handsyssels Grævlinge, Ræve og Postbude, end Tordenskjold var det af Svenskerne. D. v. s. nu er han gammel, hans tæthaarede sorte Skind er prydet med Ar efter Tænder og Kløer i de hundredvis af Bataljer; Ræven har brækket Overkæbens Tænder ud og Brøkken revet Kløerne af højre Forlab; der er graat om Snuden og Aandsfraværelse i Blikket og slemt med Slagside, naar han bevæger sig fra Sofaen hen til Kakkellovnen og tilbage igen. I Sommer blev det rent galt. Efter en længere Romeokampagne over for en tilgitret, men omsider udleveret Julie blev Bagkroppen lam paa ham, kun med Opbydelse af al sin Gravhundeenergi formaaede han at slæbe sig en Smule rundt; disse Slæbeture gik ud over de kraftesløse Bagben og Bugen, snart var der Saar ved Saar, som den omhyggeligste Pleje med Borvand ikke mægtede at lukke, fordi de idelig reves op igen under hans Vandring, det skortede ikke paa Opfordringer til hans Herre om at skyde ham, men Svaret var et kategorisk: ”Puk skal dø Straadøden. Basta.”

Men Puk agtede ikke at dø endnu, hverken Straadød eller noget andet Nummer af Udvalget. Han rejste Børster og knurrede, naar han blev Postbudets Taske var, den, han - uvist af hvilken Grund - hadede, som om den var en Hanræv. Hvad det smukke Køn betræffer, var Interessen ingenlunde aftaget med Evnen. Og Rynkerne i hans bistre Pande sagde saa meget som: ”Er der Unger igen i Aar i Rævegravene i Krattet, kan deres Forældre præsentere dem for mig hen paa Efteraaret.”

Og virkelig begyndte han en skønne Dag at slaa lidt Sving med Halen og en anden skønne Dag at give et Par Spjæt med Bagbenene.

Og tror De ikke, at nu humper han igen med ud gennem Hedens lange Lyng, naar hans Herre tager Bøssen under Armen og drager af Gaarde!

Forleden Dag besøgte jeg dem begge to. Vi gik og ledte efter Harer nede langs Bækken. Pludselig opdagede vi, at den gamle var forsvundet. Han var vel ikke gledet i Vandet og ude af Stand til selv at redde sig op? Saa gav han pludselig Hals etsteds Søren i Vold oppe paa Heden, som vi forlængst var gaaet fra. Men det mærkelige ved den Halsen var, at den forblev paa samme Sted. Vi lakkede derop. Puk stod med Sand paa Ryggen og brugte Mund. Den havde fundet en gammel, i mange Aar helt forladt Rævegrav, gaaet ned og havde konstateret, at den røde var hjemme, og var saa kravlet op og havde stillet sig paa Højens Top og stod nu der og kaldte ad os. Saa snart den saa os, forsvandt den ned i Røret igen og gav Halvfætter af Grovfilen henved en stiv Klokketime. Jeg var ved at drage

Paalideligheden af den ophidsede gamle Herres Udsagn i Tvivl, men nej, den Tvivl gik det ikke an at ytre. Saa trampede og hamrede vi i Højen over det Sted, hvor Hundens Stemme naaede gennem Jorden op til os, og Puk kom op for at se, hvad vi lavede, og gjorde saaledes Udgangen fri, og se, der løber jo Mikkell. Hvor i Alverden er det nu, jeg har lagt Bøssen? Naa der! Nu ikke glemme at sigte! Bum. Med et skingrende Krigshyl kaster Puk sig over sin fældede Fjende og lukker sine gamle, haarde, sikre Kæber om hans Hals.

Kaj Munk.